Ասկէ յայտնի է որ Հ. Զամչեան նամակը տեսած չէ, թէպէտ զարմանալի կերպով Թարգմանութեան «անհարազատ» ըլլալը կարծեօք հաստատելէն ետեւ ալ՝ Վիլլոդի վկայութեան վրայ կը հաստատուի։

Նամակիս բնագիրը տակաւին տեսնուած չէր, երբ առաջին անգամ «Մասեաց Աղաւնի» Թերթին մէջ (1856, թ. 5, էջ 110—123) հրատարակուեցաւ գաղղիերէն Թարգմանութեամբ Հանդերձ։ Բնագիրը Սերոբէ վարժապետ Պետրոսեան ծանօթ (ոչ միշտ հաւատարիմ) գրագիրն ընդօրինակած էր Էջմիածին։ Հրատարակիչն Գաբրիէլ Վ. Այվազովսկի մտադիր կ'ընէ, որ հրատարակած բնագիրը 1711 Ապր. 16 Թուականը կը կրէ, հետեւաբար նոյն Թուղթը կրկին անգամ գրուած պիտի ըլլայ, եւ կը յաւելու Թէ «ոչ մեծարանաց խօսքերուն, եւ ոչ գաւանութեան ձեւոյն մէջ յիշատակութիւն կայ պապին գերագոյն իրաւասութեանը ի վերայ ամենայն եկեղեցեաց։»

1857 Մայիս 15 Թուագրով Ցարութիւն Թ. Տէր Ցովհաննիսեան (Ցովհաննեան), առանց ծանօթ ըլլալու «Մասեաց Աղաւնի» Թերթին հրատարակութեան, նոյն նամակին (1909 Թուականաւ) ուրիշ մէկ օրինակը, զոր գտած էր Նոր Ջուղայի Ամենափրկիչ վանքը («օրինակեցաւ անսխալ, որոշելով միայն զյայտնի տարբասխալութիւնն») կը ղրկէ Զմիւռնիոյ «Արշալոյս Արարատեան» Թերթին խմբագրութեան, որ եւ նոյն տարին Թերթին 554 եւ 555 Թուերուն